

Josip Korban:

Kralja sta razveselila

Stari Tomaž je ravno pripeljal svoj brod z nasprotnega brega, ko je k neki prisopihala črna ciganka. Z naglo kretnjo si je potegnila s pieč zamazano bel zveženj, s potnimi, od solnca ožganimi rokami si je začela popravljati vlažne, ko saje črne lase, ki so ji padali na nizk čelo.

»O, blagoslovljene oči ki zopet gledajo sivega orla!« je zapela z visokim, jasnim glasom. »Pozdravljen Tomaž, ti žarko solnce moje, ti moje zdravje in sreča!«

Brodarju so se napele in zategnile ustnice. Nima besede zahvale za prijazen pozdrav. Komaj, da z mračnim pogledom ošine ciganko.

»Dolgo se že nisva videla, golobček moj. Dal Bog veselja tvojemu srcu, po-koja tvojji duši!«

Brod, ki sta ga nosila dva velika, kljukasto zavita čolna, je nalahno zadel ob mostiček na produ. Kolesce na debeli, iz močnih žic spleteni vrvi, potegnjeni preko reke, je obstalo. Ciganka je pograbila ogromni svoj »balon« — in kakor bi trenil, že sedi na klopi pri starcu. »Prepelji me, Tomažek« je milo zaprosila. »Silno se mi mudi na ono stran.«

»Boš že počakala, kost ciganska,« je neprijazno izregovoril brodnik, »da se jih kaj več nabere.«

Potegnili je iz žepa pipico in si nažgal tobak. Preko srebrno svetlikajoče se vode mu zdrkna, pogled na oni breg in obvisi na velikem gospodarskem posloplju, ki se belí nad košatimi, zelenimi kronami.

Rjavopoltna ženska se je živčno okrenila.

»Primi za veslo, kumek! Za plačilo ti povem srečo.«

»Sama sebi si jo povej.«

»Ne morem, ujko!« se je trudno na-

smehnila. »To je tisto prokletstvo: drugim lahko pomorem, sebi ne morem.«

Tomaž je presedel na drugi konec klopi. Počasi vleče sivkasti dim iz vivčka.

»Ti boš kriv, ako mi umrje dete, ki plaka za svojo majčico. Se ti ne smili sirota, starec? Gladna je in žejna. Iz oči ji gleda strah. Sama je v šotoru.«

Starec je uprl oči v napeti sveženj, ki je kakor zašit, umazan balon ležal ciganki pred nogami.

»Žandarja se bojiš. To je tisto dete!«

Ciganka je dvignila svoje koščene roke kakor k molitvi. »Ne žali svoje dobre prijateljice, golobček! Katrica ve ločiti, kaj je njeno in kaj je tuje. Ni lepo, da govoriš o žandarju, kumek. Pa kje imaš Markca, veselega sokotiča svoje lepe hčere? Ali se še zna postaviti na glavo in hoditi po rokah?«

Starec je zamahnil z roko preko vode. Med vrbovjem se je belilo govedo. Ne daleč v stran so se pasli konji.

»Danes pomaga pastirjem,« je odgovoril. Pri spominu na dečka je takoj nabral obraz v prjaznejše gube.

Marko, to je bila brodarjeva mladost, ki se je po tolikih letih čudežno vrnila v staro zapuščenjo hišo ob bregu. Vse njegove davne misli, mladostne navade in bolečine so se prebudile, ko je uboga, bolna vdova Marjeta prestopila prag uborne rojstne kočje in mu padla k nogam: »Usmilite se Markca, sirote, ki bo kmalu tudi brez matere!« Brez očetovega dovoljenja in blagoslova se je bila poročila v mesto. Osem dolgih let se ni sta videla in še vedno je tlela iskrica jeze in sovraštva v očetovem srcu. Ko pa je pokleknila s sinom predenj, se je zgodil čudež: Stari, grčavi Tomaž, ki ni poznal usmiljenja, se je raznežil kakor otrok. Doslej nepoznano čuvstvo mu je

uklonilo tilnik in hrbet, da sam ni vedel, kdaj se je bil z licem dotaknil hčerinega bledega obraza in kdaj je dihnil poljub na vnukovo čelo. Ves blažen mu je zrl v jasne oči. S polcem je potrkal po dečkovem orlovsko zavitem nosu in vzdihnil:

»To sem jaz. Moja zdavnaj izgubljenaa mladost me je prišla tolažit.«

Samotna kočaa na breou je ožavela. Novo živijejnje je stopilo vanjo.

Odkar je nenadna smrt ugrabila brodarju ženo in ločila njun zakon, ni bilo več reda pod Tomazevo slamnato streho. Kuhinja, soba, spalnica — vse je klicalo po gospodinji. Samo enkrat na dan se je za kratek čas pokadilo iz dimnika. Le pred večjimi prazniki je metla potipala zaprašene kote. Ni je bilo roke, ki bi staremu samotarju prerahljala trdo ležišče.

Bil je že skrajni čas, da je srečna usoda naravnala pot izgubljeni hčeri proti domu. Z veliko vnemo se je lotila Marjeta težavnega dela, da vzpostavi nekdanji red. Pridno je gospodinjala, oče je pa brodaril in učil vnučka, kako naj potira brodarino od pešcev, voz, živine in avtomobilov. Da, tudi avtomobil je včasih zavil s ceste, ki je tekla vzporedno z repo, in pridrdral na prod, da bi ga prenesel brod na oni breg, kjer se mimo obširnega gospodarskega poslopja še lepša in širša cesta vije proti daljnemu mestu. Podjetni ljudje so postavili to visoko, lepo stavbo s številnimi sobami in prizidki, zakaj ne daleč v stran od brega izvira vroč zdravilen vrelc. Od blizu in daleč prihajajo sem bolniki s »prehajeno krvjo«, da bi jim vroče kopeči vrnilo izgubljeno zdravje. In rezapel čudežnemu vrelcu in pomagal širiti po svetu njegovo slavo.

»Veš kaj ti pravim, kumek,« je po daljšem molku zopet povzela besedo ciganka, »posodi nam Markca. Nič sile mu ne bo pri nas! Moj mož bi ga naučil brusiti britve in popravljati dežalnike. Joj, koliko sveta bi videl!« Stari brodnik je nagrbnčil čelo. Žile krog senc so se mu napele.

»Raki je si se napila, pa ne veš, kaj blebetaš. Ali se pa še celo šališ in delaš bedaka iz mene, umazana kost ti, ciganska!«

»Šališ? Oh, kdo se bo šalil v teh žalostnih časih, ko nas ikaštiga Bog! Hudo

smo se mu zamerili, da je poslal grižo mojemu ubogemu detetu, mojemu nedolžnemu angelju. Saj si poznal Filipa, sokoliča, zlato moje? Odkar smo ga pokopali doli na Hrvatskem mi umira srce od bolesti.«

»Zahvali Boga, da ga je vzel pod svojo streho! Srečen je fant, da mu ni treba več stradati.«

»Kaj ti je zagrenilo srce, da inmaš pogled kakor strela, besede kakor strup. So ti slabe sanje skalile nočno spanje, ti je mleko popila mačica?«

Sem od ceste se je pripeljala kočija. Nov kopalški gost je izstopil. Razcapan fant je prignal kravco, da bi jo spravil na pašnik onkraj reke. Z zanimanjem je opazoval gospod, kako bo brodnik zagrabil brod, da mu ne bo žival štrbunknila v vodo.

»Posodi nam Markca,« je še pošepetala ciganka Tomažu, ko je odrinil brod od brega. Gluh in slep za ženščino je možiček odrival kalne valove po deževju narasle reke.

»Jojte, jojte, kako je naš kumek danes neprijazen,« se je »ciganska kost« okrenila k pastirju. »Gotovo je na jezvi koži prespal noč.«

»Tisto ne. Vem pa, kaj ga je pičilo,« se je zarežal fant.

»Pa povej, če res veš!«

Pastir je zlezal v dve gubi, ker je bil dolg, ciganka pa majhna in je samo njenim ušeso mzaupal veliko skrivnost:

»Hči Marjeta jo je danes ponoči odkurila.«

Ciganko je novica skoraj vrgla vznak.

»Kam?«

»Ej, svet je velik. Bog ve, kam jo bo zaneslo.«

Počasi je zopet vzravnaval svojo suho postavo in se hrepeneče zagledal v daljavo, kjer so žarele gore v škrlatasto rdeči svetlobi.

(Dalje prihodnjič)

Muc in Mihec lovita podgano

Ivan A. Krilov:

Opica

Pehaj se ti nad vse,
le domišljuj si ne,
da svet hvaležni slavo ti bo pel,
če od tebe ne koristi, ne zabave ni imel.

Kmetič za rana s plugom se na njivo
je podal,

in tam oral,

oral tako je in garal.

da znoj kot toča z njega je kapljal;

kmet res kot črna živina se je gnal.

Zato pa vsak, ki mimo je prišel:

»Pridni ste, očka! Bog vam sreče daj!«
mu je velel.

To v opici zavist vzbudi.

Pohvala laskava — kdo si je ne želim!

Pa se zahoče strini, da bi se trudila:
našla je čok in se ga je lotila.

Dela polne rokó je imela:

čok zdaj na pleča si zadene,

zdaj s te, zdaj z druge ga strani oklene,

zdaj vleče ga, zdaj kotrlja; —

pot z reve rekoma curlja.

Nazadnje, vsa izmučena, že kar medli,

s pohvalo je pa le živ krst ne nagradi.

Ni čuda, Bože moj!

Hudo si resda se naprezal,

ko si pa le otrobe vezal.

Lojze Zupanc:

Pripovedka o cerkvi sv. Ahca

Turjaška pripovedka

Pripovedujejo, da je pod cerkvico sv. Ahca jezerce, cerkvica sama pa je sezidana na mnogih koleh, ki so zabiti v dno tega jezera. Prišel pa bo čas, ko bodo ti koli strohneli, takrat pa se bo tudi cerkvica pogreznila v jezero. V okolici Turjaka izvira devetindevetdeset studenčkov, vsi pa prihajajo iz jezera izpod gore sv. Ahca.

Ko so še Turki napadali Turjačane, so se le-ti vselej umaknili na goro v cerkvico svetega Ahca. Nekoč pa je njihovo skrivališče izsledil truški kornjenik. Pognal je konja proti cerkvi, ter hotel pojezditi naravnost v cerkev. Toda na cerkvenem pragu se je konju vdrlo kopito, da ni mogel naprej. Še danes se vidi na kamenitem pragu vtisnjeno konjsko kopito.

V tistih časih, ko so Turjačani bežali pred Turki v cerkvico svetega Ahca, so s seboj vzeli tudi ves denar ter ga zakopali v podzemsko jamo za cerkvenim obzidkom. Nekoč so vsi kristjani v cerkvi pomrli, ker se niso dali ujeti krivoverskim Turkom. Zaklad pa je ostal zakopan. Zanj pa je zvedel neki graničar. Napotil se je proti Turjaku in povpraševal po cerkvi svetega Ahca. Spotoma je svojo tajno zaupal grajskemu lovcu. Ta pa ga je krivo napotil; pokazal mu je cerkvico na Kuřeščku, češ: »Tamkaj je sveti Ahac«. On sam pa je pohitel za obzidek cerkvice svetega Ahca. Prišel je kopati. Kmalu je izsledil zakopani denar. Ker pa je vedel, da se zakopanega denarja človek ne sme dotakniti, je nagnal svojega psa, da mu ga je privlekel iz jame. Tako je postal bogat. Sezidal si je lepo hišo v turjaški tokavi, a že čez leto in dan je umrl . . .

Pod goro svetega Ahca je kamen. Podoben je stolu. Pripovedujejo, da sta v davnih, davnih časih potovala na goro Marija in Jezušček. Ker pa sta bila utrujena, sta pod goro sedla na kamen in počivala. Še danes se pozna v kamnu vtisnjena dlan, kamor se je Marija oprla, ko je vstala ter nadaljevala pot. Kdor ne verjame, naj gre pogledat!

Manica:**Ptički so ga rešili**

Brdarjev stari očka je bil velik prijatelj drobnih ptičkov. V zimskem času je bilo po oknih njegove hiše vedno potreseno s krušnimi drobtinami ali žitnim zrnjem. Kadar je zapadel sneg in pritisnil najhujši mraz, je ta dobri mož izmetal kar po cele pesti žita na dvorišče, da so si drobni žvrgolivčki vsaj nekoliko potolažili svoje majcene in vse premrzle želodčke.

Zato so pa ptički tudi dobro poznali strička. Oh, pa kako! Otroci smo, iz šole gredečo dostikrat kar zavistno opazovali očko, ki je stal na dvorišču s kruhom v roki, glasni živčavčki so mu pa sedali na rame in jemali drobtine iz njegove roke.

Pri neki taki priliki je očka kar videl v naša mlada srčeca. Smehljaje je stopil par korakov proti nam in rekel:

»Glejte, otroci! Če boste dobri s ptički, vas bodo prav tako radi imeli kakor mene. Bog varuj jih preganjati, pač pa jim, če le morete, privoščite včasih kakšno drobtinico! Jej, kako vam bodo hvaležni! Vi sami boste veseli svojega dobrega dela in Bog vam bo dal srečo!«

In v podkrepitev svojim bodrilišnim besedam nam je potem očka povedal naslednjo storjico:

»Živel je svoje dni imovit mož. Drugegač pošten in priden človek, je imel to grdo lastnost, da je silno preklinjal. Vsevedni Bog pa, ki vse vidi in sliši, se je slednjič razhudil nad preklinjevalcem. Rekel je svojim angelom:

»Konec je moje potrpežljivosti nad tem človekom. Ali ne vidi ptičkov, ki posedajo po njegovem vrtu in dvorišču, kako mi z žvrgolenjem in petjem drobijo hvalo, a on — človek, krona stvarstva — pa preklinja, da je joj. Naj pride kazen nanj! Udariti ga hočem z nesrečami!«

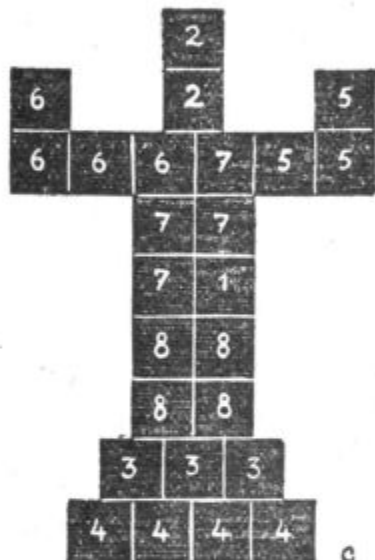
Angeli-popotniki se spogledajo in že pokleknejo pred božji prestol in skupno zaprosijo:

»Milostni, prizanesi mu! Vedi, da vsi oni ptički, katere si omenil, gnezdiijo po njegovih poslopjih in na njegovem vrtnem drevju. A tudi hrano, s ka-

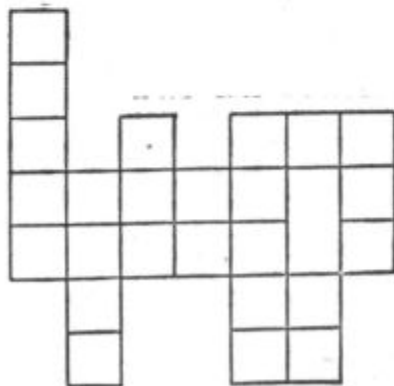
tero se preživljajo, dobivajo največ pri njem. Milostni, prizanesi mu, zaradi ptičkov mu prizanesi!«

In usmiljeni Bog se je dal preprostiti in ni kaznoval moža, ki je bil dober s ptički.«

Sestavljalna igra „Kombi“

Tu objavljamo rešitev 4. naloge: »Svečnik«. Ali ste jo rešili?

5. naloga: »Lokomotiva.« To pot morate »kamenčke« tako sestaviti, da dobite obliko, ki bo vsaj od daleč podobna lokomotivi.

JUTROVČKI PIŠEJO

Noč v planinah. Po božiču sta našočila dva krasna dneva. Žal, da ni bilo snega. Le v vrhovich planin so bile snežne odeje. Ker smo že pozno odšli od doma, smo bili na vrhu, ko je bila že noč.

Janez je gospodovalno odprl vrata kočee. Za njim sva vstopila tudi jaz in Ivan. Ker smo bili zelo trudni, smo kmalu zaspali. Domenili smo se, da tisti, ki se prvi zbudi, pokliče ostale. Ker nismo imeli ure, smo hoteli vstati, ko napoči dan. Zapahnili smo vsa okna in vrata, da tudi če bi bilo zunaj že dan, bi ni imeli še noč. Kako sta spala tovariša, tega ne vem. Le Janez je v sanjah škripal. Mene pa je tako zeblo, da niti spati nisem mogel. Ko se mi je zdelo dovolj pozno, sem poklical oba tovariša. Po dolgem prigo-varjanju sta se počasi oblekla. V šteditilniku smo zakurili, da bi skuhalizgance.

Za kuharja sem bil kakopak določen jaz. Ko so žganci vreli, sem se spomnil, da jih moram zabeliti. Janez mi je prinesel v okrogli posodi nekaj, kar je vsaj malo bilo podobno zabeli. Kmalu so bili žganci gotovi. Ko smo začeli jesti, jih nihče ni mogel prebaviti. Ivan je pravil, da so grenki, Janez, da so sladki. Jaz, ker mi ni uspelo, pa sem moral molčati. Kmalu smo ugotovili, da so zabeljeni z loiem. Zato smo jih zmetali po bregu. Ker smo pa videli, da je še noč, smo se vrnili spat. Dolgo, dolgo smo se spali, predno je minila noč.

*Lojze Kristan, dijak II. a r.
real. gimn. v Kranju*

Pomlad

Pomlad je že tukaj
ptički prepevajo
glasovi jim v gozdu
veselo odmevajo.

Rože se budijo
iz globokega snenja,
veselo sonce sije,
novi dan naznanja.

Lastovke se mile
vračajo nazaj,

niso pozabile,
kje je rojstni kraj.

Čebelice pridne
po travniku letijo,
medene jim cvetlice
prav lepo dišijo.

*Žun Živan, uč. IV. a r. II. drž.
real. gimn. v Ljubljani*

I. Ivanovič — dijak:

Rudarji

Z lopato na ramah,
z lučjo v rokah,
može vsak dan gredo
tja daleč v goro.
Molče, brez besedi,
rudarji tam trpijo
in za vsakdanji kruh,
tam doli se borijo.
In brat in sin in oče
trpijo skupaj vsi,
da se doma najhujši
vsaj glad utolaži.
Ko pa na dan gredo
je trudno njih oko;
življenja ne poznajo,
smejati se ne znajo.
Ves smeh in vse življenje
je v jami tam ostalo,
kjer mlado je telo,
moči vse svoje dalo.

Bolnj lev. Ko je car vseh živali, mogočni lev ležal bolan v svojem brlogu, ga obišče dobrodušni medved. Lev ga pogleda po strani in vpraša: »Kaj se ti ne zdi, da v mojem brlogu smrdi?« Medved voha po zraku, skremži gobec in odgovori: »Da, zelo smrdi!« Ta odgovor razkači leva tako, da plane na medveda in ga raztrga. Vse to je videl in slišal dolgoletni zajec. Tudi on obišče bolnega leva, odgovori levu na isto vprašanje: »O ne, mogočni car, tu diši prav prijetno!« — »Lažeš«, zavpije lev. »Tu ne diši, marveč smrdi!« In ubije zajca s šapo. Tretji je bil volk, ki je prišel, da se pokloni levu. Ta odgovori: »Tu ne smrdi in ne diši!« — »Lažeš! To ni mogoče!« reče lev in mu pregrize vrat. Zadnja pride zvita lisica. Lev jo vpraša »Kaj deš: ali smrdi ali diši v mojem brlogu?« Lisica odgovo-

ri: »Oprosti, mogočni car! Tako sem nahodna, da ne ločim, ali smrdi, ali diši. Legati pa se ne upam«. Ta odgovor je bil levu tako všeč, da lisici prizanesel.

Ivan Končan,
učenec I. b. razr. realne gim.
v Ljubljani.

Pomlad zvoní! Že brsti drevje, mačice so že zlezle na vrbo! Oj, marec! Ti nam prineseš zopet veselje. Škrjanček še ne žgoli in slavec še ne tožj zvečer. A naša ljuba zemlja se že prebujá iz zimskega spanja. Vijolica že dviga zaspano glavico in spominčica zre vdano v nebo. Pomlad zvoní. V tem lepem marcu pošilja solnce že toplejše žarke, ki nas gorko ogrevajo. Cvetlice bodo začele cveteti po travniku. Naša otroška ročica bo segala po njih, da jih bo vezala. To bo v tem mesecu naše najljubše delo. Gozd bo kmalu ozelenel. Lastovice bodo prišle iz južnih krajev. O kako bo lep isprehod v gozd, kjer nas bo pozdravljá žuboreči studenček in petje ptičke. Vse bo oživeló v mesecu marcu!

Ivica Ivanuša, učenka
narodne šole
v Mozirju.

Dragi stric Matic! Tem potem se Ti najlepše zahvaljujem za podarjeno knjigo. Prejel sem jo z velikim veseljem in tudi mojím bratom je napravila dosti veselja. Moji bratje so Franc, Friderik, Ferdinand, Fridolin, sestra Filomena in brat Florijan. Oče je Franc, mati pa Filomena. Brat in sestra, ki sta umrla, sta se imenovala Ferdinand in Frida. Tako imamo vsi v rodbini krstna imena z začetnico F. Prav lepo Te pozdravlja

Feliks Majer
učenec VII. razreda
v Hrastniku.

Dragi stric Matic! Zelo vesel sem bil, ko sem v »Mladem Jutru« zagledal nátišnjeno svoje pismce. Še bolj pa me je razveselil Tvoj odgovor. Med tem časom me je obiskal sv. Miklavž in mi prinesel za šolo potrebne reči, slaščice in drugo. Enako priden je bil Jezušček, ki me je tudi obdaroval. V božičnih počitnicah sem bil več dni pri teti Donici v Novem mestu, toda imel

sem smolo. Prehladil sem se in moral sem par dni ležati v postelji, preden sem ozdravel. Prišla je pome mamica in me spet odpeljala v Crnomelj. Zdaj hođim pridno v šolo. Dragi stric Matic, glej, da boš izpolnil svojo objubo in me prišel obiskat, kadar bo lepo, gorko vreme. Postregel ti bom z malinovcem, ker ne maraš piti vina. Zda pa srčno pozdravlja tvoj mladi prijatelj

Igor Kostjukovskij,
učenec I. razreda
v Crnomlju.

Dragi stric Matic! Precej daleč sem od tebe in tvoje Ljubljane, zato vedno z željo pričakujem »Mlado Jutro,« ki ga z veseljem čitam.

Vem, da imaš rad otroke, zato bi kar k tebi se podal, da me dosti lepih stvari in pripovedk naučíš, a ne morem, ko sem tako daleč proč, pa bi se moral eno noč in en dan voziti z vlakom.

Ko bi ti vedel, kako je tukaj v Kamenici lepo, bi malo k nam prišel pa bi se z ladjo malo po velikem Donavu vozila in tudi naše koline bi ti dal pokušiti.

Vreme imamo spomladansko in toplo, pa se radujem snega, ko slišim, da ga je v Ljubljani dosti in da se lahko sankate, a jaz se pa ne morem.

Čul sem, da imaš velik koš za pismo, zato se ne upam pisati, ker bi se razjezil pa še moje pismo noter vrgel. Bojim se, da ne boš vse razumel, ker tukaj v šoli se učimo srbo-hrvatsko, a doma govorimo slovensko. Lepo te pozdravlja

Vekoslav Ramšek
učenec 2. razr. osnovne šole
v Kamenici pri Novem Sadu.

Pravljica o Peri. Nekoč je živel hraber mož, ki mu je bilo ime Pera. Bil je siromašen trgovec, imel je lepo mlado ženo in zdrave otroke. Lepega dne je rekel Pera svoji ženi: »Jutri pojdem v planine!« Žena se je prestrašila, zakaj v planinah so se skrivali razbojniki in divji volkovi. A mož jo je hitro potolažil: »Ne boj se zame, draga žena!« Žena je pripravila možu zavitek hrane, da jo je vzel s seboj, in kmalu sta se poslovila. Pera je hodil vso noč in ves dan in naposled je bil tako truden, da je legel in kmalu zaspal. A huda ne-

vihta ga je zbudila in v svitu blska je zagledal pet in dvajset razbojnikov in čredo volkov. Pero je hitro splezal na drevo. Kazoyniki in volkovi so ga zapazili a meneč, da je Pera zbežai proti mestu, so ubrali napačno smer. V mestu so prebivalci pobili vse volkove in razbojnikc ujeli. Pero je spelzal z drevesa in ko je napravil par korakov, že je zagledal pred seboj zlati grad. Stopil je v grad in tam zagledal veliko zlato trobento. Glas zlate trobente so slišali prebivalci mesta, ki so hitro hiteli h gradu. Grad je bil prazen, proglasili so Pera za kralja in njegovo ženo za kraljico. Pera je dobro vladal narodu do konca svojih dni.

Oder Herman,
dijak II. razr. mešč. šole
v Celju.

Dragi stric Matic! Najlepše se Ti zahvaljujem za knjižico, ki sem jo prejel kot nagrado. Lepo Te pozdravlja

Kramar Bogdan,
učenec IV. razr. realne gimnazije
v Kočevju.

Dragi stric Matic

Tudi jaz sem se odločil, da Ti enkrat pišem in tudi nekaj prispevam za tvoj kotiček. Ker so pa bile pri tem velike zapreke, sem se šele danes popoldne odločil, da postanem Tvoj sodelavec. Veš, dragi stric Matic, jaz ne znam dobro slovensko in me je bilo radi tega skoro nekoliko sram, da Ti pišem pismo polno napak. Moji starši so Ljubljancani, jaz in pa moj starejši brat pa sva rojena na Hrvatskem. Sedaj smo že osmi mesec v Ljubljani, pa mi še ne gre popolnoma pravilno. Zato sem imel tudi s tem pismom, ki ga pišem Tebi, velike težave predno je bilo »zrelo«. Pisal sem in pisal, pa mi ni pustil papa in starejši brat, da ga prepisem na pisemski papir, predno je bilo vsaj malo podobno dostoinemu pismu. Ker mi je pa velika želja, da tudi jaz prispevam kaj za »Mlado Jutro«, sem napel vse sile, da sem spisal to pismo in naredil križaljko, katero Ti prilagam, da jo po možnosti čimprej objaviš. Poizkusil sem s spisom o čevlju, pa mi ni šlo. Mislil sem sestaviti pesmico, to pa še manj. Preveč mešam hrvatske besede v besedilo in moraš si misliti, kakšno

skrpucalo pride iz tega. Zato sem se odločil, da sestavim križaljko. Upam, da se mi je posrečila. Sem mislu, da je to težka reč, pa ni posebno. Samo primeren lik je težko določiti, da se v enem delu pokažejo dve zmožnosti. Sedaj ko smo v Ljubljani, vedno pribiram »Mlado Jutro« in mi je zelo po volji. Upam, ko boš razpisal nov natečaj, da bom v znanju slovenščine bolj napredoval, ter se ga bom mogel tudi jaz udeležiti. Da se pa mora poslati za križaljko dve risbi, sem zvedel v šoli od svojega soseda, ki tudi prišpeva za »Mlado Jutro«.

Tako, dragi stric Matic, sem končal to pismo, ter Ti odkrito priznam, da sem se kar potil, ko sem pisal. Da pa se ne bom poslovil kar tako, Te nekaj vprašam:

»Ali veš, stric Matic, kakšna je razlika med trobento in vrečico popra?« Če ne veš, Ti bom pa jaz drugič pisal kakšna je. Ta čas pa le bodi malo razdoveden. Iskreno te pozdravlja

Jože F. Bedina

II. razr. mešč. šole na Prulah
v Ljubljani

Ljubi Jožel! Tvoje pismo me je zelo razveselilo; pozna se mu, da si se res potrudil.

Kar se tiče trobente in popra, Ti pa odločno svetujem, da močno pihneš v oboje — potem Ti bo razlika takoj jasna!

Oglasi se še kaj! Srčno Te pozdravlja

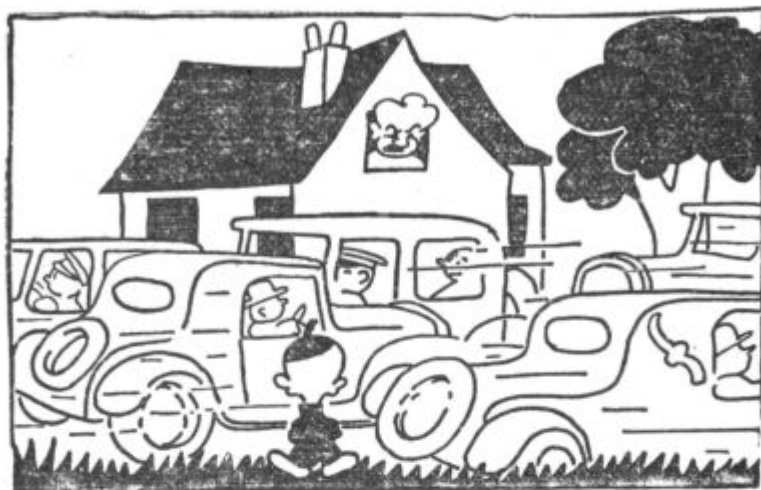
stric Matic

Rešitev križanke „Dirkač“

Vodoravno: 2. bi; 3. polh; 4. reka;
5. da.
Navpično: 1. vila; 2. Boka; 3. ped.

Slika iz Amerike

Teta Mary: »Jack, takoj pridi domov!«

Jack: »Prav radi! Pridi me iskat!«

Listnica uredništva

Uganke in križanke iz zadnjih števil so pravilno rešili:

Kopač-Ponikvar Stanko, dijak II. a razr. II. drž. real. gimn. v Ljubljani, Lavoslav Mlinar, uč. IV. c razr. v Šiški, Tatjana Šašel, uč. III. razr. v Šmarju pri Jelšah, Pernuš Vera, uč. III. b razr. v Prevaljah, Kozar Ivan, uč. III. razr. v Hočah p. Hoče, Tonček in Breda Thurnher, uč. III. in IV. razr. v Višnji gori, Gerčar Zdenko, uč. V. razr. na Vrtači v Ljubljani, Slavko Stih, uč. I. b razr. III. drž. real. gimn. v Ljubljani, Muršič Marjan, dijak v Mariboru.

Ivan Terlep, uč. II. razr. deške meščanske šole v Ljubljani, Roman Pojé, uč. I. razr. mešč. šole na Prulah v Ljubljani, Franc Kramar, učenec II. razreda na Vaču pri Ljubljani, Cvetka Bradaška, uč. III. razr. v Mostah pri Ljubljani, Dušan Banda, uč. ? razr. v Ljubljani, Karlovska cesta 10, Tonček Thurnher, učenec III. razr. v Višnji gori, Rudolf Gobec, učenec II. a razr. državne realne gimn. v Mariboru, Kopač Stanko, dijak II. razr. gimn. v

Ljubljani, Stanko Palir, uč. I. c razr. realne gimn. v Celju.

★

Prepozno za objavo smo prejeli spise tehle Jutrovčkov: Leander Križman, dijak I. razr. mešč. šole na Viču pri Ljubljani, Pavel Herbst, dijak I. a razreda I. drž. realne gimn. v Ljubljani, Branko Vavpotič, učenec III. b razr. na Grabnu v Ljubljani, Francetov France, dijak v Ljubljani, Drago Makarovič, učenec III. b razr. I. drž. realne gimn. v Ljubljani, Zdenka Fajdiga, uč. II. razr. mešč. šole v Kotoniku, Gorazd Končar, uč. III. a razr. na Grabnu v Ljubljani.

★

Dijakom, ki pošiljajo svoje prispevke za naš list pod psevdomini, načeloma ne odgovarjamo in jih odsej tudi ne bomo več objavljali!

★

K. - P. Stanislav, dijak v Ljubljani: Kje si dobil statistike, ki si nam jih poslal?